

[Wilhelm]

med at ødelægge. Da jeg stillede spørgsmål om det her i salen – det var spørgsmål nr. 928 og 929 den 29. april sidste år – svarede ministeren kun uden mindste begrundelse, at han var ganske tryk ved det, og at det nok skulle gå med den kliniske videreuddannelse. Få uger efter at jeg havde stillet spørgsmålene, kom sundhedsstyrelsen og sagde, at den mente, at denne overenskomst var ødelæggende for den kliniske videreuddannelse.

Så jeg vil takke for det fremskridt, at ministeren nu spørger sundhedsstyrelsen, når disse problemer dukker op, for det er jo den samme Amtsrådsforening og det samme lønudvalg, der nu truer med at ødelægge en anden del af en velfungerende uddannelse.

Ud over denne tak vil jeg nævne, at jeg mener, det er meget oplagt for os andre som patienter og politikere, at det har været og stadig væk er en meget, meget væsentlig del af lægernes uddannelse. 98 pct. af samtlige lægestuderende deltager i dette arbejde. Selv om det, som ministeren sagde, ikke er obligatorisk, så er det altså noget, der i praksis indgår i de studerendes uddannelse, og de har i snit mellem 4.000 og 6.000 vagttimer. Det siger måske først noget, hvis man omregner det til heltidsarbejdsår, og det svarer til 2-3 heltidsarbejdsår, de tilbringer på disse vagter, hvor de selvfølgelig får en faglig viden, men også – det tror jeg næsten er det allerallervigtigste – i 2-3 fuldtidsår går i andre sygehusfunktioner, før de pludselig står som færdige læger og skal ind i den øverste ende af det hierarki, der jo er. De har gået som noget, der lå under sygeplejerskerne, de har oplevet de andre personalegruppers arbejdsvilkår og arbejdsområder. Det tror jeg er af helt uvurderlig betydning, så jeg skal blot igen takke ministeren for, at han er enig i, at det er et element.

Jeg er også enig i det, ministeren sagde til sidst, nemlig at det ikke er nogen god idé, hverken på kort eller på lang sigt, at erstatte de lægestuderende med dette personale. Det tror jeg heller ikke, specielt fordi det vil være en forringelse af deres uddannelse.

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Jeg vil gerne sige til hr. Wilhelm, at de yngre lægers praktiske uddannelse og alle de problemer, der er forbundet med det, er et langt mere kompliceret spørgsmål end det

forholdsvis enkle spørgsmål, vi har diskuteret i dag.

Da jeg i sin tid svarede, som jeg gjorde, nemlig at den overenskomst ikke kunne være til hinder for, at man fik lagt arbejdstiden og forholdene sådan til rette, at der blev tale om en rimelig sikring af uddannelsen, gjorde jeg det i den overbevisning, at det kunne lade sig gøre. Jeg mener også, at den senere udvikling har vist, at det kunne lade sig gøre, men ikke uden at der har været ført en lang række komplicerede forhandlinger. Det har på et enkelt punkt – det har ikke så meget været for at sikre uddannelsen, det har været for at sikre, at der var tilstrækkelig mange kvalificerede 1. reservelæger på især provinsens sygehuse – været nødvendigt at foretage et indgreb fra sundhedsstyrelsens side, men det er en anden sag.

I øvrigt skal jeg bekræfte, at jeg er af den opfattelse, at den uddannelse, de lægestuderende får her, uden at det egentlig er et led i deres uddannelse, er så værdifuld, at hvis ikke den de facto fandt sted, ville det sandsynligvis være rigtigt som et led i den lægelige uddannelse at anordne en praktiktid på hospitalerne; det ville jeg tro. Med det kendskab, jeg har til det danske sygehusvæsen og til den lægelige uddannelse, med den erfaring, jeg personlig har som sygehusudvalgsformand i en række år, føler jeg mig overbevist om, at det ville være nødvendigt at anordne en sådan praktiktid, hvis ikke den i praksis fandtes.

Wilhelm (VS):

Jeg er enig med ministeren i, at den kliniske videreuddannelse af de færdiguddannede yngre læger, om jeg så må sige, er langt mere kompliceret end dette spørgsmål om den vigtige uddannelse, de lægestuderende får i kraft af vagtarbejdet. Men det undskylder sådan set ikke, at man, sidste gang Amtsrådsforeningen var ude med ødelæggende initiativer omkring lægeuddannelsen, forlod sig på, at det nok skulle gå bare ved at tale med de politiske kolleger rundt omkring i kommunerne. Det, der var pointen, var, at få uger efter at ministeren havde bedyret, at det nok skulle gå, kom sundhedsstyrelsen og sagde, at denne overenskomst var ødelæggende. Når det er kommet til at gå, er det sket i kraft af nogle væsentlige modifikationer i